

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. II. Exequiæ, & comparitiones Ludovici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

moderata, suavis; motus & com-
positio membrorum apprimè mo-
desta, quæque solo sui conspectu
componeret intuentes: sanitas
primùm bona, sed afflicta rigori-
bus pœnitentiæ.

CAPUT II.

EXEQUIÆ ET COMPARI-
TIONES LVDOVICI.

I.

DIe decimo septimo Februa-
rii, horâ secundâ, convocati
ad S. Ambrosij nostri, qui in alijs
duobus Collegijs erant Vallisoleti,
in ebre Officium persolverunt
Ludovico; & quamvis nemo ex ci-
uitate invitatus esset ad Exequias,
tamen fieret ingens concursus, non
potuit tamen res celari vicinos.
Unde frequentes advolârunt, ut,
sicut ajebant, sancti viri corpus
viderent, & si fieri posset, attinge-
rent, oscularentur, ac potirentur

Z s aliqui-

aliquibus ejus reliquijs; pro quibus tanta contentio fuit, ut metuentes, ne direptis vestibus & capillis, etiam corpus invaderent, eum raptim sepelierunt propè aram summam ad latus Evāgelij: multum sibi gratulantibus, quibus ea, ut arbitrabantur, felicitas obrigisset sacrum corpus aspiciendi, tangēdi: dolentibus autem proceribus & amicis, ubi fama rei ad ipsos perlata est: quibus ut satisfaceret, sacræ vestes, quibus inter sacrificandum usus fuerat Ludovicus, cum aliud non superesset, eis pro reliquijs distributæ sunt.

II.

Septimo à sepultura die, Patres Dominicani, pro vetere in Ludovicum voluntate & æstimatione, quam habuere de illius virtute, honorificè justa illi in nostro templo, Priore celebrante, fecerunt. Postea etiam Nobilitas ac civitas Vallis-

o quibus
metuen-
t capillis,
eum ra-
n summa
sibi gra-
arbitra-
sacrum
dolen-
amicis,
ata est:
e vestes,
m usus
ud non
s distri-

Vallisoletana, ut suum animum,
nga Ludovicum publico, solen-
que honore contestarentur, ne-
quidquam repugnantibus, pluri-
maque excusantibus nostris, illi in
templo Collegij S. Ignatij, quod id
Ambrosiano capacius esset, ma-
gnificè parentaverunt, Andrea de
Ponte Dominicano, Fratrem Ludo-
vici, oratione funebri merita, &
virtutes ejus deprædicante. Con-
venère omnium Ordinum summa-
res, & infimates homines, tantâ
frequentia, ut plurimis locus in-
templo, licet inter ampliora civi-
tatis illius, non esset.

III.

Patres
Ludo-
one,
rtute,
o tem-
erunc.
civitas
Vallif-

Porro ipso die sepulturæ, Marina
de Escobar vidit Ludovicum in
coelo, indutum pileo, & consuetâ
veste nigra subtegmine aureo, &
cum splendida stola Sacerdotali,
sedere gloriosum in Sella, ad tres
quatuorve gradus elevata, coram
Sanctis-

Sanctissima Trinitate. Accesserunt
multi eodem habitu, cultūque
cum stolis candidis, quos illa cen-
suit esse de Societate, ordinatim ac-
cedentes bini, longo agmine, velut
in supplicatione solenni, ad exhiben-
dam ei sigillatim reverentiam,
& gratulandum de gloria, & bonis
acceptis à DEO. Excepit eos magna
cum significatione amoris, impo-
nendo sua brachia singulorum hu-
meris; postea verò unà cum ipsis,
prostratus ante Sanctissimam Tri-
nitatem, & ab una Divinarum Per-
sonarum acceptâ benedictione,
ceteris cuneatim consistentibus,
in suam sedem se recepit: cū suc-
cedentes Angeli, terni utrinque
illum stipaverunt, orsiſque musico
instrumento, suavissimas DEO lau-
des cuncti pariter decantaverunt,
pro donis, quibus ornatat hanc
animam. Quo facto rursus pro-
strati, benedictione iterū acceptâ,
propter

propter novum splendorem, quo
cepit Ludovicus refulgere, non
oruerūt ampliūs à Marina videri.
postea eodem die, plūs quàm in-
tegrà horâ cum illa fuit in suo cu-
iculo, agendo cum ea de rebus
piritualibus: quem cùm interro-
gasset, an aliquid perceperit gaudij
honoris, qui eo die ipsi fuit exhi-
tus, annuit addendo, potuisse
ostros prædicandis bonis, ipsi
collatis à DEO adjungere, quàm
se malè illis sit usus; omittendo
sua laudes: sed quia omnis laus
redundat in DEVM, fiat sanè, quòd
esset sua Divina Majestas. Ità ille,
in gloria quidem oblitus humi-
tatis. Pluribus alijs inter orandū
ostensus est in gloria.

IV.

Sed placet híc apponere alia
rta Marinæ, quæ ipsa descripsit
berius, nos autem conferemus
d compendium. Cùm ab Angelis,
ut

ut supra diximus, reportata esse
in suum cubiculum, & averet
nôsse, quoniam loco apud DEVM
sit Ludovicus, circa decimam ante
meridiem, adfuit ei magna cum
gloria, & promisit se porrò illius
magistrum fore tanto meliorem,
quanto jam minùs possit errare.
Vnus autem ex Angelis adstanti-
bus, eo digresso, dixit, animam ejus
celeriter, & magna cum hilaritate
transivisse per locum, in quo alia
lustrantur, non ut aliquid ibi pate-
retur aut expiaret; sed ut videret
quantâ DEI gratiâ præservata sit
ab illis supplicijs. Eiusdem anni
mense Decembri sæpius ad eam
visit: sexto ejus mensis die, cum
in maximis doloribus esset, salu-
tans eam, jussit modò quiescere,
& assidens dixit, se mansurum cum
illa, donec quieverit: postea cepit
ei commemorare magnificentiam
cœli, gloriam Beatorum, jucunditate, re-
firmam

nam pacem & concordiam,
audia, & hilaritatem, quâ ibi de-
ant. Quibus rebus Marina omniũ
olorum sensum fefellit, usque ad
rtiam matutinam manens cum
a. Duodecimo die mensis ejus-
em assedit ei, & legit chartam,
nam dedit uni Angelorum præ-
ntium, ut eam traderet ejus An-
elo tutori. Erat autem perscripta
eculiaris quædam gratia, Marinae
cta à DEO. Quo facto recessit,
bens eam esse sine metu, quia
emper ei sit affututus instruendo,
omnes actiones ejus dirigendo
h honorem DEI, & bonum ani-
e suæ. Rursus 25. ejusdem, Natali
risti, horâ tertiâ matutinâ, pa-
ebatur acerbissimos dolores pe-
oris & stomachi, & se intus am-
ari credebat; cum assidens Ludo-
cus, ut solitus erat in vivis, jussit
am, etiam Angelo tutore ehor-
ante, respirare tantisper: se enim
cum

cum ipsa mansurum, donec veniat
Confessarius ad Sacrum faciendū:
& mox cessavere dolores, ipse verò
tribus horis mansit cum ea, multa
memorans, quæ ageretur in cœlo.
Postea vidit eum assurgere, non ut
abiret, sicut ipsa putabat; sed ut
exciperet S. Dominicum, qui tali-
bus eum verbis est allocutus, ut
ipsa collegerit, eum quasi thesau-
rum virtutum haberi à Sanctis.
Venit autem simul S. Ignatius, à
quo velut à radice videbat prodire
arborem, quæ suos ramos porrige-
ret usque ad cœlum, & per totum
mundum extenderet. Ejus arboris
non nisi ramusculum se esse dice-
bat S. Franciscus Xaverius, qui
etiam aderat. Horum cœlitum
aspectu recreata cum esset, simul
redierunt in cœlum.

V.

Die undecimo Januarij 1625.
patiebatur gravissimos dolores,
quibus

quibus se suffocandum putabat;
 adveniens Ludovicus cum socio
 suo, etiam beato, salutavit eam
 humaniter, ac socio dedit nescio
 quod medicamentum præbendum
 Angelo Custodi Marinæ, ut is illud
 ei applicet. Cùm accepisset An-
 gelus, ac dixisset, illud modò appli-
 candi tempus non esse; respondit
 Ludovicus, imò DEVM velle nunc
 applicari; & eam remissionem do-
 roris diuturnitate compensandam,
 quod etiam factum est: nam simul
 vicini medicamentum admotum
 ei, clementior quidem dolor, sed
 magis dolor fuit. Die 24. mensis ejus-
 dem, incensa majoribus, quàm
 consueverat, affectibus Marina di-
 cebat; *Ubi es, DEVS meus? ubi te*
veniam? Dic mihi, ubi pascas in
terradie! Et mox vidit Ludovicum
 descendere ad se de cælo, quasi
 sequentem cum alijs; quos postea
 agnovit fuisse Angelos. Vbi con-
 sedit,

AA sedit,

sedit, interrogavit illam, quidnam
sibi velint ista verba, quid illi ar-
dentes affectus, cumq; respondi-
set illa, Dominum suum se qua-
rere, & rogasse ubi pascat in meri-
die; ipse oculis & manibus sublati-
in coelum, orsus magna cum gra-
vitate, & reverentia dixit; Esse
divinum Domini Omnipotentis
in caelo est, ubi se amicis commu-
nicat, suo illos aspectu Beatos effi-
ciens: Est etiam in universo mun-
do, rebus omnibus esse ipsarum
largiens atque conservans: deniq;
est in cordibus piorum mortalium,
ea peculiari modo inhabitans. Et
licet eum tu queras, jam tamen
ipsum habes, & ipse te, altiore gra-
du, quam haecenus. Tum illa; scisne
hoc, Pater sancte, quod hanc mihi
gratiam fecerit sua divina Majestas?
Scio, inquit; quia ipse mihi hoc
aperuit, singulari meo gaudio; quia
plusquam triginta annis te dixi.

Addi-

quidnam addiditque se nomine communis
 d illi ar Domini semper ei adfuturum, &
 spondif- struaturum de rebus divinis, non
 se qua- uas doceat velut ignotas, sed
 in meri- uas, velut intento digito, clarius
 s sublati- demonstraret: nam in terra de
 cum gra- us agi, quasi per transfennam, & in
 t; Esse- nigmate. Nunc autem bene fa-
 potentis- cere illam, divinae se voluntati
 commu- ermittendo. His dictis, jussit cam
 atos effi- quiescere, nec tamē discessit antē,
 so muni- quam illa abstraheretur à sensibus.
 sparum- rursum duodecimo Aprilis, hila-
 : deniq- or quàm aliàs adfuit ei, & expli-
 rtalium, avit significationem cuiusdam
 tans. Et- ysterij, quod viderat. Et mox itē-
 tamen- um die proximè sequente: ut illā
 ore gra- ollicita, ne fortè ludibrium à dæ-
 la; scis- one sibi fieret, rogaverit DEVM,
 ne mihi- quid sibi velit visitatio viri beati
 Majestas- am crebra, & an non credere de-
 ihi hoc- ear, ludi se falsis imaginibus; re-
 tio; quia- onsum est ei divinitus, quamdiu

AA z sanctus

Addi-

sanctus DEI timor in illa sit, non esse, quòd dubitet.

VI.

Anno 1624. die 14. Februarii visus est ei Ludovicus gloriosus infirma, duobus gradibus elevata: illi gaudio non vulgari perfusa eius conspectu, dixit; Sancte Pater, tu probè nòsti, quid agatur in animo meo. Melius, inquit ille, quàm in vita mortali; & illud etiam, quod modò te rodit. Dolebat, quòd ex obitu cuiusdam, naturali sententia plusculum indulserat: cuius eam culpæ pudebat. Qua de re Ludovicus multa præclarè differuit: hæc duo præcipuè, quàm perpeti vigilantia sit opus homini, ne quæ re affletur affini peccato, tamen levissimo; & quantà pietate Deus eiusmodi mala convertat in bonum: dici enim satis non posse, quàm placeat sibi dolor de huiusmodi noxia. Vigesimo tertio Februarii,

cum

11. cum S. Dominico, & sub finem
la sit, non
Februarii
oriofus in
evata: illa
fusa eius
e Pater, tu
in animo
quàm in
am, quod
t, quod ex
ali sensu
cuius eam
re Ludo-
eruit: hæc
rpeti vigi-
e quæ re-
metfi le-
te DEVS
in bonu
, quàm
nium
ebruarii,
cum

um S. Dominico, & sub finem
aij visus est rursus, stipatus ma-
na multitudine Angelorum, quo-
um Princeps (ut sæpè aliàs) nomi-
abat animam sanctam, & sanctum
acerdotem. Sub idem tempus
comparuit cum anima cuiusdam
religiosi, nondum satis expiatâ,
ro qua jussit eam preces fundere.
ost paucos dies redijt cum eadē,
& alia alterius Ordinis, Ludovici
quodam in spiritalibus discipuli;
quæ singulari reverentiâ Ludovi-
cum prosecutæ, dicebant hoc se-
gere, quòd ipse sibi quondam
magni profectûs in virtute, & nūc
a celo gloriæ, auctor & concilia-
or fuerit. Fuerant autem ambo
lli mortui, magnâ in suis Ordini-
bus opinione virtutis. Denique
vigesimo quinto Decembris, ve-
nit cum sanctis Augustino, Bene-
dicto, Bernardo, Ignatio, & pluri-
mis Angelis, qui salutata magnæ
AA 3 cum

cum benevolentia^e significatione
Marina, confedere sua quisq; sella;
seorsim Ludovicus ante se habe-
bat mensam: qui levatis in caelum
oculis & manibus, magna cum
reverentia ac devotione sermo-
nem exorsus, depradicavit pri-
mum admirabilem DEI amorem
erga homines, quem in humani-
tate assumpta exhibuit; addens,
quantum terroris incusserit suis
inimicis, ut adeo, qua nocte est
natus, multi scelerati, maxime au-
tem nefanda turpitudine Sodomi-
tica foedati, oppetiverint mortem
infausta, quod essent indigni vita,
quam sic honoratam a DEO, per
sordes tam abominabiles foedave-
rant. Deinde ad festa, quae in terris
aguntur, delatus, memoravit quo-
modo celebrentur a Beatis in coe-
lo: videlicet laudes & gratias agen-
do DEO, pro tanta munificentia
erga homines; & rogando, ut abun-
dante

ante gratiâ illos juvet, ad fructum
beneficijs illis percipiendum.
Denique hortatus est illam, ad o-
randum DEVM pro bono commu-
ni, consolandos tristes & afflictos,
excitandos languidos & dejectos
in prosecutione virtutis, instru-
endos rudes & errantes. Inter ista,
vidit quamplurimos Beatos cum
circumstare, in habitu Societatis,
finito sermone, simul omnes re-
surrerunt in cœlum.

VII.

Anno 1627. Februarij die 16,
Ludovicus comitatus alijs Beatis
Societate, magna cum reveren-
tia interfuit Sacro, quod in con-
clavi Marinæ fiebat, accinentibus
ad instrumenta musica dulcissimè
Angelis, in eleganti ornatu: & in-
fine, cum Sacerdote, bene illi, to-
niq; domui dixit, ac sublimis abiit.
Sæpe aliàs apud eandem fuit, mul-
tiq; contulit in eam beneficia, que

AA 4 omnia

omnia narravit Confessario. Ad summam, ne de singulis agamus, plurima eam docuit, de propriè spectantibus ipsam, & alios. Querenti, an esset moritura in Domino, subridens dixit, se aliud respondere non posse, quàm quòd in vivis dixerat, anxie sapiùs interroganti, sítne satis resignata in voluntatem DEI: responderat verò tunc: ne dicat hæc stultitias. Commendanti Societatem, quæ passim vexabatur, dixit, convenire ut Electi à DEO per omne genus adversa incedant. Oranti pro Collegio sancti Ambrosij, præcepit eis dicere, de necessarijs confidant providentiæ DEI, quæ nunquam sit eis defutura: quoad spiritualia, se lustrasse Collegium, & contentum fuisse: Rector attendat officio suo; se & ipsi, & Collegio ad futurum. De defunctis quibusdam ex ejus vicinia, cum interrogaret, gravibusne doloribus arde-

derent, increpans dixit: Hoc illi
non esse quærendum, sed orandū
pro eis. Denique multis modis o-
ravit, se inter cœlites non esse
contemnendi fastigij.

CAPUT III.

MIRA QUÆDAM IN
LUDOVICO.

I.

NON pauca fuerunt in Ludo-
vico miranda. Ut, vitæ per
aliquot annos ultra vires naturæ
productio, quam tum alij, cum
principi nominis Medici testimo-
nijs juratis asseveraverūt. Et quod
amplius, vires, quæ in corpore
penè exāgui, ab inedia, & supplicijs
voluntarijs, planè nullæ erant, præ-
sentes & copiosæ, cum vel dictan-
tum aliquid, vel meditandum, vel
sacrificandum, vel in aliorum salu-
tem dicendum erat. Ad hæc enim
cum accederet omninò infirmus,

AA 5 aut